

Джо Байден знає, як використати Дональда Трампа

Проміжні вибори, як правило, погано закінчуються для партії президента. Але ці мають інший вигляд, принаймні, наразі.

За даними Gallup, 56 відсотків американців не схвалюють роботу президента Байдена. Близько 80 відсотків кажуть, що країна стоїть на неправильному шляху. 82 відсотки вважають стан економіки «задовільним» або «поганим», а 67 відсотків переконані, що він погіршується.

Проміжні вибори, як правило, погано закінчуються для партії президента. А якщо вони ще й відбуваються на тлі настільки сильного розчарування в президенті та його партії? Варто чекати катастрофи.

Втім, майбутні вибори мають інший вигляд, принаймні, наразі. Прогноз FiveThirtyEight дає демократам приблизно один із трьох шансів зберегти більшість у Палаті представників і приблизно два з трьох шансів отримати більшість у Сенаті. Інші прогнози та букмекери називають приблизно такі самі цифри.

Можливо, результати опитувань у цих дедалі активніших передвиборчих перегонях недооцінюють явку республіканців. Ми це вже бачили, що неприємно для демократів, у деяких штатах, у яких їм цьогогоріч найбільш потрібно перемогти. Але навіть перемога республіканців справила б аж ніяк не таке сильне враження, як 1994, 2010 або 2018 року. Слід замислитися, чому.

Доречніше почати з місць, що їх партії вже мають. Тільки семеро демократів у Палаті представників перемогли в округах, які підтримали Трампа 2020 року. Демократи не муситимуть захищати місця з високим рівнем переходу (що призвело до великих утрат голосів у 2010 та 1994 роках). Разом з тим, розподіл сил у Сенаті також здається сприятливим для демократів, а республіканцям доводиться захищати більше місць.

Є також рішення Доббса, що викликало сплеск інтересу до демократів та реєстрації молодих жінок у якості виборців. Усі кандидати, стратеги та аналітики з обох партій, з якими я розмовляв, поділяють думку, що Доббс змінив ці вибори. Наразі вони намагаються визначити, чи не згасає ця енергія з плином часу та в міру наближення виборів.

Утім, цим передвиборчим перегонам притаманна ще одна незвична риса: відносна відсутність Байдена й несподівана присутність Трампа.

Дивний факт: запит «Трамп» з липня є популярнішим у гуглі, ніж «Байден». У той самий період 2018 року «Трамп» був далеко попереду «Обами», а 2010 року – «Обама» випереджав «Буша». Це нормальний стан речей, адже проміжні вибори являють собою референдум про чинного президента. Попередник, що пішов або був вигнаний з посади, рідко відіграє значущу роль. Але ці вибори – особливі.

Наполеглива присутність Трампа в нашій політиці має декілька коренів. Одним із них є сам Трамп. Він невпинно говорить, ображає, скаржиться, вмовляє, провокує. Він публічно готується до кампанії 2024 року. Поки я писав цю статтю, мені надійшов імейл від «Дональда Дж. Трампа» з заголовком «Корумпована новинна мережа», де повідомлялося, що Трамп подає позов про наклеп проти CNN. Це явно не та людина, яка старається уникнути потрапляння в новини.

Крім того, правління Трампа мало певні незвичні наслідки для політики в цілому. Розслідування подій 6 січня триває, а ФБР провело обшуки курорту Мар-а-Лаго, щоби повернути секретні документи, нібито незаконно вивезені туди Трампом. (Трамп, зі свого боку, недавно заявив Шонові Геннеті, що президент може розсекретити документи, «навіть просто подумавши про це». Що тут скажеш.)

Трамп також відповідальний за те, що деякі невиразні кандидати створюють республіканцям проблеми. Він просував Джей Ді Венса в Огайо, Гершелю Волкера в Джорджії та Мехмета Оза в Пенсильванії – і всі вони відстають у своїх округах. У виступі перед Торговою палатою Північного Кентуккі Мітч Макконнелл визнав, що республіканці, можливо, не будуть здатні перемогти в Сенаті, та в'їдливо зазначив, що «результат значною мірою залежить від якості кандидатів».

Щодо Байдена, він тримається подалі від перших шпальт так само старанно, як Трамп намагається залишатися на них. Байден на диво мало дає інтерв'ю та бере участь у прес-конференціях. Він не прагне привернути до себе увагу неоднозначними вчинками чи провокативними твітами. Я не завжди розумію, чи це його стратегія, чи необхідність: я не впевнений, що команда Байдена вірить у його здатність представити себе в вигідному світлі на особистих бесідах та конференціях. Утім, реальної різниці, можливо, й нема, адже хороша стратегія іноді народжується з небажаної дійсності.

Байден просто не займає багато місця в політичному дискурсі. Він – набагато менш важлива, цікава й суперечлива постать, ніж Трамп, Барак Обама або Джордж Буш, які були на посаді до нього. За останні місяці він зробив на диво багато, але потім знову відійшов на задній план. Знову ж таки, це його рішення: Байден міг би легко привернути більше уваги, просто доклавши до цього деяких зусиль. Коли він вступає в боротьбу, як у ситуації з промовою про Трампа, рух MAGA та демократію минулого місяця в Філадельфії – це, безперечно, помітно. Просто це буває не дуже часто.

Це не означає, що Байден нічого не робить. Він керує державою. Буквально цього тижня він помилював усіх засуджених за зберігання марихуани. Перед тим він анулював мільярдну заборгованість за студентськими позиками (хоча в цьому плані вирішені далеко не всі адміністративні та юридичні питання). Він підписав Закон про зниження інфляції. Але далі він просто продовжує роботу. Він не має наміру перетворювати свої політичні ідеї на культурні війни.

Байден був висунутий від Демократичної партії 2020 року не тому, що справляв найкраще враження або мав легіони відданих прибічників. Найчастіше на користь Байдена казали, що він буде прийнятним для інших. І це виявилось правдою. Байден зміг зібрати надзвичайно широку коаліцію з людей, які боялися Трампа та вважали, що Байден – ну, згодиться. Ця стратегія вимагала стриманості. Чимало політиків почали би змагатися з Трампом за те, щоб опинитися в центрі уваги під час виборів. Байден же просто став осторонь, дозволивши Трампу бути в центрі.

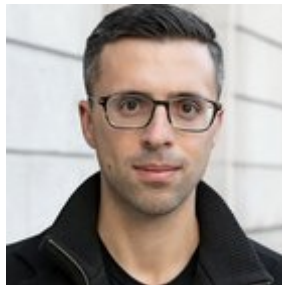
Я маю підозру, що це є однією з причин, з яких рейтинг Байдена залишається низьким. Звернення Байдена до демократів було радше прагматичним, ніж мотивувальним. Для того, щоби бути за Байдена, не потрібно його любити, не потрібно навіть симпатизувати йому. В нього потрібно вірити як у спосіб запобігти гіршим сценаріям. Це справедливо й нині.

Втім, я досі не уявляю собі, що робитиме Байден, коли імені Трампа в бюлетенях не буде – коли Байдену доведеться самотужки підтримувати демократичний ентузіазм. Але 2022 року Байден застосовує стратегію, на диво подібну до тієї, яку він використовував у 2020, і, схоже, вона таки працює. Він не намагається день у день привертати увагу країни. Це дає Трампу, Верховному суду та численним неоднозначним кандидатам-республіканцям можливість показати себе й нагадати демократам, що стоїть на кону в 2022 році.

Я ще надто добре пам'ятаю недавні помилки в опитуваннях, щоби стверджувати, що цей рік буде переможним для демократів. Перевага республіканців і в Палаті Представників, і в Сенаті мене нітрохи не здивує. Але варто зазначити: в цей самий період 2010 року республіканці ставилися до голосування зі значно більшим ентузіазмом, ніж демократи, а 2018 року – навпаки. Що ж цього року? Вони приблизно на тому самому рівні, а деякі опитування навіть показують невелику перевагу демократів.

Якщо цифри залишаться такими, й демократи уникнути поразки в листопаді, Байден буде винен Трампові.

(c)New York Times

Езра Кляйн

Нью-Йорк

Езра Кляйн (Ezra Klein) долучився до New York Times Opinion 2021 року. Раніше він був засновником, головним редактором, а потім заступником головного редактора Vox, вів подкаст «The Ezra Klein Show», а також написав книжку «Чому ми роз'єднані». До того він працював оглядачем і редактором у газеті The Washington Post, де заснував і очолив вертикаль Wonkblog.

